

pröfning, oafsedt att den s. k. maldryckskomiténs förslag ej ännu hunnit att för Riksdagen framläggas.

Jag tillåter mig sålunda föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t an- hålla om sådan förändring i gällande förordning angående försäljning af maldrycker m. m., att försäljning af maldrycker från s. k. nederlag å annan ort, än der tillverkningen eger rum, ej må ske utan vederbörande kommunalstyrelses tillstånd.

Stockholm den 18 januari 1902.

Joh. Sjöberg.

N:o 10.

Af herrar **W. Bengtsson** i Häradsköp och **C. Johansson** i Aflösa,
*om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående utskänknin-
gen af vin och maldrycker å lägerplatser.*

Bland de många olikartade, af en stark opinion stödda sträfvanden, som tid efter annan göra sig gällande till förbättring af de ekonomiska och sedliga förhållandena bland vårt lands befolkning, synes oss rusdrycks- lagstiftningen med alla skäl kunna räknas. Icke allenast från samhällets bredare lager framkomma för hvarje år reformkraf på detta område med ökad styrka, utan äfven bland öfriga klasser vinner arbetet för större nyk- terhet allt flere hängifna anhängare. Man betraktar, efter vårt förmenande, denna sak som en stor nationel angelägenhet, och det torde med fog

kunna sägas, att de olika meningarna derom numera icke strida om målet, utan om medlet för att nå detta mål.

Att så är förhållandet, synes oss ådagalagdt af den behandling, ett under förlidet års riksdag i Första Kammaren väckt förslag om att å landets lägerplatser helt och hållet förbjuda utskänkning af vin och starkare maldrycker derstädes rönte. Framställningen afslogs visserligen, men med en majoritet af endast tvenne röster.

Denna omständighet jemte det stora behof, som vi anse finnes för att få nämnda försäljning borttagen, synes oss utgöra fullt giltig anledning till, att densamma nu å nyo blir föremål för Riksdagens pröfning.

Att ifrågavarande utskänkning är skadlig i många afseenden, derpå kan man vid närmare undersökning erhålla de mest påtagliga bevis; att den för största delen af beväringen är obehöflig, vet nog hvar och en, som är någorlunda förtrogen med allmogens lefnadsvanor.

Ty så långt vår egen erfarenhet sträcker sig och vi i öfrigt genom andra varit i tillfälle att inhemta kändedom om hithörande förhållanden, ingår icke förbrukningen af vin och starkare maldrycker i de dagliga behofven för menige man, och helt visst förrättar den kroppsarbetande klassen i allmänhet sitt sträfsamma och ansträngande arbete utan att till sina måltider erhålla hvarken vin eller öl.

Häraf synes oss framgå, att något verkligt behof icke förefinnes att från lägerplatsernas marketenterier under vapenöfningsmötena tillhandahålla beväringen dessa drycker, utan att manskapet allt för väl kan undvara dem; detta så mycket mer, som ifrågavarande drycker icke allenast åsamka beväringmännen onödiga utgifter, utan äfven ganska ofta för dem medföra andra obehag af mångahanda slag.

Att från de värnpligtiges föräldrars och målsmäns sida ett beslut om vin- och ölhandels borttagande från marketenterierna skulle helsas med glädje, derom fick man de mest påtagliga bevis, då värnpligtsfrågan behandlades under förlidet års riksdag. Ty landet rundt hördes ju då från allmänheten de mest energiska protester mot, att en dylik utskänkingsrörelse fortfarande skulle få bedrifvas å vapenöfningsställena. Och därför skulle för visso i vida kretsar föräldrar och målsmän se det nya härordningsförslaget med större tillfredsställelse, än som nu mångenstädes sker, derest man egde full visshet om, att denna utskänkning komme att försvinna från de platser, der deras söner skola danas till hängifna fosterlandsförsvare och goda medborgare.

På flera ställen i vårt land har manskapet uttryckt den önskan att blifva befriade från denna handel. Vi erinra i detta afseende blott om den för åtskilliga år sedan vid Helsinges regemente timade händelsen, då icke mindre än omkring 80 procent af stammanskapet begärde, att all dylik köpenskap skulle försvinna från lägerplatsen, samt att, enligt uppgift i pressen, helt nyligen samtliga konstaplarna vid Norrlands artilleriregemente hos chefsembetet begärt, att försäljningen af vin, öl och porter vid marketenteriet måtte förbjudas. Denna begäran har af vederbörande upptagits med det välvilliga tillmötesgående, att sådant förbud kommer att träda i kraft från och med den 1 instundande februari.

Att samma önskningsmål förefinnes äfven på andra orter, framgår af närslutna anteckningslistor från några kompanier å ett annat regemente; äfven der önskar större delen af manskapet blifva marketenteriets öl och vinhandel qvitt, ehuru densamma till hufvudsaklig del väl får anses finnas till för tillfredsställandet af manskapets egna behof och önskingar.

Med stöd af hvad nu anförts tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att Andra Kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t taga i öfvervägande, huruvida ej i marketenteri å lägerplats, der värnpligtige undergå vapenöfning, utskänkning af vin, öl och porter, der den ej sker i sammanhang med värdshusrörelse vid måltider till spisande gäster, må kunna undvaras och derför böra förbjudas, samt, i händelse det skulle visa sig, att så ej kan ske och hinder för dylikt beslut mötte, huruvida ej utskänkningen å dessa platser af nämnda drycker lämpligen må kunna undvaras.

Stockholm den 20 januari 1902.

W. Bengtsson,
Häradsköp.

Carl Johansson,
Afösa.